

ВЫХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

В СПРАВИ ОГЛОШЕННЯ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІ.

ЦІНА-ОДНОГО ПРИЖИРНИКА
20 сот.

Ліга Націй.

Женева, 14. пересня 1926.

Париж, 14, пересня 1926.

Грощі.

361 p. 28.

35 a) natawy karne, a co do natawy po u
iżte występu z § 305 uk., ad 3) zbrod
z § ust. by uk. że zatem karzadzono orze
Prokuraturę w dniu 10. września 1926 i
tym dniu ukończona kaskatę za usprawie
diwioną i zarządził zniesienie całego na
kladu i wydał w myśl § 494 p.k. zaka
dalszego rozpowszechnienia tego piast
drukownego. Zarazem wydaje się nakaz
odpowiedzialnemu redaktorowi tego cza
sopiśnia, by orzecznictwem niniejsze umieszc
bezpłatnie w najbliższym numerze i to
na pierwszej stronie. Niewykonanie tego
nakazu pociąga za sobą następującą pr
widziane w § 21. ust. druk. 17. grudni
1863 Dz. p. p. Nr. o. dk 1863 t. i. z. a
sądzenie za przekroczenie na grzywn
do 400 zł. o. Łódź, dnia 11. września 1926 r.
Mawel.

Ленин 15, апрель 1926

Однак не тут слід шукати причини назріваючих подій у Чехословаччині. Це криза демократії і парламентаризму, такі характеристичні

3 польських справ.

Варшава, 14. вересня, 1926.

По думці недавнього обіжника міністерства внутр. справ право до набуття польського громадянства розглянуто між ин. на особи, що в часі європейської війни виїздили до Росії або України і вернулися.

етрія в 3 хвилини 52 сек.; рекорд Пельцера в 3:51. — Німецький міністр закордонних справ Штрессман видав великий твір "Львівсько-Женева". — Генрик Сикевич буде мати перший п'ятницю у Польщі в Бидгощі: автором є проф. Янка в Кракова. — 3 кіна. У кіні "Лев" (де слава фільма "Шлях ватрати" у голлівудських ролях з гр. Ріною де Лі-суоро, з Ільоне, Янобіні і Лізоне.

Пам'ятайте, що всікі збірки на надгробник на могилі І. Франка треба посилати до Центробанку (Львів, Ринок ч. 10. І. пов.) на щадничку книжечку ч. 7910.

Дописи.

Яворів. (Нова доповідь). — Комітет збірки на фонд Академічного Дописа у Львові. — Гімназія У. П. Т. — Згода доказує чудес. Новим примірником того старого твердження є найновіша кооперативна учительства Яворівщини, що поєднала спільними силами зданого народного вчителства і вчителства середніх шкіл. Є це кооперативна торговля папером і книжками. Містяться в Львові тов. "Гармаз". Рух вже завівся — і всі далі, що кооператива розвивається поважаю. — До неміжних інцидентів довели розходження між студентством. Громадянство організувало. Комітет збірки фонду "Акад. Допис" у Львові (голова — о. кан. Лев Левинський, місто голова д-р Михайло Філіп, секретар проф. Євген Яворовський, скарбник д-р Мик. Скальський, контролер магістер фармации Мик. Осідак). Запозичило все студентство до помічності при переведенні збірок. Розходження між студентством на шість днів відноситься на користь самого студентства і боротьби за належні права українського народу на високі школи під Польщею. — У "Гром. Голосі" з дня 11. вересня ц. р. в дописі з Яворова невідомий дописувач відповідає дивно будучи "Новому Часові" у справі гімназії У. П. Т. в Яворові. Він каже, начебто "при спороченій натурі на 35 класифікованих шкільно аж 13 учнів, цебто майже як половину". Тим часом це неправда. Правда є, що цього року в Яворові в гімназії У. П. Т. здавалося матури всього 22 учні — і з них 20 здало матуру, а 2 перешло, що з точним поименним списком було у свій час подано в "Ділі". Несовісний дописувач "Громадського Голосу" лихो поінформувався і поперекручував справжні цифри. Навіть якщо вважати дані класифікації VIII класу при кінці шкільного року, то цифри неfortunного дописувача "Громадського Голосу" не виходять! Стає перед нами питання: В якій цілі друкується така очевидна неправда? К.

3 судової салі.

За обвинувачення дитини.

В понеділок 13. ч. м. відповідала перед судом присяжних у Львові Анастасія Грех з села Сопушина, жовківського повіту, обвинувачена за злочин обвинувачення дитини. На основі акту обвинувачення дитини 9. березня ц. р. вродила Анастасія Грех дитину, яку негайно вдушила, а трупа кинула до річки. Після переведеної розправи Трибунал предпоставив присяжним три питання: 1) щодо обвинувачення дитини, 2) щодо садовою заведання помічності при породі і 3) податкове про умовний стан обвинуваченої. Перше головне питання присяжні в голосі заперечили, друге 11 голосами заперечили, а третє 8 голосами заперечили. З огляду на це Трибунал засудив Анастасію Грех за злочин з § 139 к. з. на кару 1 року тюрми. Предсідник Трибуналу був радник Маліцький і товариств радник Дукета і Хлімача, обвинувачував прокуратор Сивулак, боронив адвокат д-р Лев Ганкевич. Обвинувачена застерегла собі 3 чні до надуми.

Спортовий ювілей.

15-ліття Спорт. Т-ва "Україна".

На днях львівське спортове Т-во "Україна" святкує 15-ліття свого існування. З нагоди цього спортового ювілею, який є першим у нашій вузькій Батьківщині, слід пригадати собі історію цього товариства, що є однозначне в провідних історії галицько-українського спорту від перших його проблесків аж до нинішнього дня.

Почини до припинення ідеї спорту на нашій батьківщині в 1903. р. проф. Іван Боберський, який на англійських правильностях, як учитель руханки в академічній гімназії, вів молоді до вільному, повному союзу водувів всіх руханкових та спортових вправ. Це був добрий початок, що незабаром в 1906. р. приніс оснування в академічній гімназії Українського Спортового Кружка (УСК), першої нашої спортової установи для плеяки і проваганди спортового життя у Львові. Слід підкреслити, що вона аж ніяк не називається "руський", але

"український" і не вже вкатує на глибину сучасного руху. І коли в академічній гімназії зникла саме 25-літнього спортового руху, то треба піднести, що мимовольно 15-літній від оснування нашого першого статутного спортового товариства "Україна". Грунт до його оснування підготував саме згаданий УСК, як також "Дніпро", спортовий кружок Українців у польських гімназіях в 1909. р. Зорганізування останнього потрібне було хочби тому, щоб учні-Українці в польських гімназіях не ставали погноєм польського спортового руху. Завдяки метконості проф. Боберського, а також ініціативі його учнів організується в 1909. р. "Святова Чайка" в Перемишлі. Поділяла в Тернополі в 1910. р. а також "Скала" в Стрию. Всі вони гуртували виключно учнів-гімназистів. Треба було аж двох випусків абитурантів академічної гімназії, щоб в 1911. р. оснувати спортове товариство студентських шкіл "Україна". Виключно академічними ставало воно тому, що про спорт в інших верствах молоді годі було ш думати. Воно стало відразу твердо на ноги, до чого причинилося немало й це, що Т-во Союз-Батько у Львові подбало про власну площу.

Спортове товариство студентів інших шкіл "Україна" стало скоро центром цілого спортового життя нашої молоді в краю і довгі роки надавало йому провід, улаштовуючи вже в 1911. р. осно. Перші Запорізькі Змагання, а заміою змагання в дуканні за мистецтво Галицької України. Плекалося й змагання: копаний м'яч, ситківку, легку й важку атлетику, їзду на лижах, сонгах і санчатах. "Україна" бере діяльну участь у адміністративній організації Першого Українського Спортового Олімпіаду, в якій бере участь 65 змагунів. Деякі осми, поставлені членами "України" до війни, ще до сьогодні не побиті. До війни стояло воно в товариських зв'язках з польськими й жидівськими клубами, бучучи членом австрійського союзу та гідно репрезентувало націю, дорівнюючи грою в копаний м'яч полякам та жидам. До війни головували в ньому д-р Матвій Яворський (тепер у Кракові, інж. Дорожницький Лев і Антін Зелений (тепер у Полтаві).

Очевидно, що суть усього руху ще не в самих стрічках, осгах: важке для нас, який дух панував серед тої сотки академічної молоді, яку гуртувала до війни "Україна". Сама назва товариства найкраще свідчить про це. Свідчить і те, що "Україна" тишила симпатії і старих студентів, які творили у ньому т. зв. спортових теоретиків, котрі інстинктивно шукали по палих, відданих дискусіях, які відбувалися між Українським Спортовим Союзом і Академічною Громадою, спортові радості життя, блеску, гумору, нової енергії. Про духа цієї молоді свідчить і вечір у честь Богунів, участь у проваганді закупа площі, поїздки на села, участь у протиросійських демонстраціях в 1911. р., участь у стрілецьких вправах з Низькоколоном у дубницькому лісі та з Горбуком по сівківських осінніх полях. Про духа свідчать могили Черника, Гусаківського, Перфетського, Думи й ін. Тож не дивувати, що теперішній видіння, сякуючому 15-літній ювілей, влучив у це свято і пахавиди за погібших своїх членів, що у воєнних змаганнях віддали життя, або боронили честь своєї нації. Від 1914. р. до 1920. р. годі було говорити про змагання, рекорди і т. п. Члени Т-ва розраховали їх на широкі просторих аж крісом у руші і там ставили осги. По таборах поновлено не один із членів "України" спортом старався відкопати себе й інших з байдухості і морального отупління. В італійських, чеських і польських таборах дали члени "України" товчок до організування спортових гуртків, щоб набрати духа й віри в себе.

У Львові вже в 1920. р. наново зачиняє "Україна" своє життя. А кінцею треба було й для зорганізування розбитих молодечих сил. Одне показалося, що по-встає дуже тяжкі перешкоди. Режим влади, який і в спортовому житті дошукнувся "політичні", часті арештування членів товариства, вічна флюктуация молоді, з якої мало хто міг довше заргріти місце й опинювався як не у тюрмі, то на еміграції, непорозуміння серед академічної молоді, — це все не могло відбитися додатно на житті товариства. Тому воно не могло стати тим центром, що до війни, хоч на рада спортових товариств у 1922. р. поручила йому заступати Спортовий Союз. Показалося потреба перейти т-ва із виключно студентського на т-во загальне, доступне для всіх кругів молоді. Бо спорт знайшов уже всюди наслідком війни підготований ґрунт. Зі зміною статуту, зобов'язавшись власної добором голови в особі повного ініціатора й досвіду С. Слезана, товариство зачинає проваляти всесторонню діяльність. Поширше плеяка ріжного роду галузей спорту, притягає чимраз більше молоді і стає на давно висоту.

В днях 18. і 19. вересня ц. р. товариство святкує свій ювілей, влучений з легкастичними змаганнями. На той ювілей приїждять багато давніх спортовців, які розбрились по провінції. Вони відсвяткують давні гарні спомини і закладають довосні часи в товариський гуртчик на комерсі. З нагоди цього ювілею слід побажати товариству, щоб стало кияйською тим, чим було до війни і щоб свій 25-літній ювілей святкувало перемагаючи на всіх своїх змаганнях, як також отворенням власного спортового майдану.

Всячина.

Ювілей міста Гамбета. Маленьке данське містечко Гельсінгер, колись зі славним минулим, закладе наші своєю славою Шекспірівським драми. Головна акція "Гамбета" має на зв'язку з Гельсінгером. Саме тепер святкують воно 300-ліття свого існування. Яке значіння має би ювілей такої провінції з 30.000 мешканцями, якщо не спомини одного з наймогутніших творців світової літератури — "Гамбета"? Значіння цієї пошуку, таємної трагедії аїхалося до славного містечка з усіх кінців світа, щоб поглянути на своєрідне свято. Більшість з них щоби на місці доїхалося, що в р. 1425 данський король Ерик почав із села Гельсінгер будувати цистерни, наділяючи її ріжними привілеями. Ці привілеї мада довог велике стратегічне значіння. Ще в XVI в. гудили тут гармати з поза головного форту Гамбета, названого по імені королівського сина. Є повір'я, що на однім з англійських кораблів, які проїхали біля вузького проливу Гельсінгер, заборонено для чужинців, нахолодися Шекспір і коли корабель був припинений прихилили до берега, щоб оплатити мито, Шекспір висів і у Гельсінгері почула легенду, що легла в основу "Гамбета". Само містечко зазнало не раз чимало шкоди: його зруйнувала кілька разів Ганза, в 1648. р. облягали його Швеції, а в 1700. р. Карло XII. андасив біля нього свого айська. Старий замок Коонбогг, оповитий численними легендами, стоїть ще. Приїздом показують середовищі мурів між якими блукав данський король і дух його батька. Є там і восьмикутна кімната, де сиділа укзана королева Кароліна Матильда, очікуючи смерті, за кару за свою любов до державного міністра графа Струензе. У 500-літній роковини місто дало виставу старої містерії "Кожний" серед обстоїнств старих мурів, згідно з якоюво традицією гри та костюмів. Крім місто йшли походи у старих національних і лицарських костюмах, воскресляючи історичну даєнину у усіх її звичах. На кілька днів маленьке сонне містечко ожило життям метушливої давнини.

Відозви і комунікати.

В справі премій в Пенсійнім Інституті.

До П. Т. Українських Інституцій та приватних службодавців, спомогаючих членів Пенсійного Інституту Українських Приватних Службодавців у Львові. Пригадується, що з огляду на те, що пенсійне забезпечення приватних службодавців у Львові є примусове — або в Пенсійному Інституті українських приватних службодавців у Львові, вул. Личацька ч. 20, або в Заліаді Пенсійному для функціонарів, — місячні премії за це забезпечення мусять бути заплачені під загрозою ужиття законних примусових засобів.

Пенсійний закон з дня 10. VI. 1921 р. Д. з. Р. П. ч. 59. поз. 370. §§. 38 уст. 2 і 73 уст. 7 та § 33. уст. 2. статуту Пенсійного Інституту українських приватних службодавців — забезпечують забезпеченням службодавцем законні чинити, навіть на випадок, коли службодавці не аплатять за їх забезпечення приписаних премій.

З огляду на те Пенсійний Інститут мусить дбати про стягнення всіх премійних оплат від службодавців за забезпечення їх службодавців та ужити до цього всіх законних засобів, значить навіть екзекуції, та есенуально ліцитати рухомостей чи нерухомостей у залягаючих з преміями за пенсійне забезпечення.

Піддержуючись вимог та постанов пенсійного закону та статуту Пенсійного Інституту, дбачи про інтереси забезпечених у ньому приватних службодавців та маючи на увазі також інтерес забезпечених, — визнаємо отсим П. Т. Українських Інституцій та приватні особи й фірми, які у нас залягають з преміями за забезпечення своїх службодавців, щоб вони ці залягаючі негайно сплатили, бо в противному разі поступимо згідно зі законними вимогами, без огляду на характер Інституції й осіб доджників та наслідки, які нанесе це доджним службодавцям.

Вину майбутньої прикрої шкоди, яку виникне з екзекуції ці ліцитатії, муть мусити приписати наші доджники самим собі.

Поданою це до прилюдного відома, спомоємо тільки громадянський обов'язок та просимо, не нарікаючи на Пенсійний Інститут, подбати про негайне сплатення всіх пенсійних оплат, заки належно до їх стягнення примусових законних засобів.

Львів, дня 13. IX. 1926.
Василь Цимбалюк-Кудачинський,
голова Пенс. Інституту.

518 1—1

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський хор під управою Петра Сисевського у складі 30 осіб виступає:

Четвер 18.IX. Помориня.
П'ятниця 17.IX. Бережани.
Субота 18.IX. Підгайці.
Неділя 19.IX. Підгайці.
Понеділок 20.IX. Бережани. 193 31-7

Муз. Тов-во ім. М. Лисенка у Львові має намір з дня 1. жовтня 1926. відкрити у власній домівці (Шашкевича 31) курси науки на дутих інструментах, не забороняючи майбутньої дугової оркестри у Львові. Отсим звертається до всіх львівських і підліських читальних, "Соколя", кружків аматорських і учнівських аматорських з просянням подати спомогатку до віділа своїм членам, які одержать всікі бліжні пояснення в ті справі в канцелярії Тов-ва, що для від 3-6 пополуноді. 306 1—1

Вн. п. Радника Будиницького просить Організацію Секції "СБ" остаточно покінчити зачаті праці. Ім'я порозуміння прийд до Львова є коначним. 310 2—2

Читальня "Прогрес" в Лисичках. Філія Бережан, святкуючи для 19. вересня 1926. р. 25-літній ювілей свого існування. В програму свята входить торжественне Богослуження, плахиди по полтавах та похоронних членах читальні, посвячення доми, амурування пам'яток, таблиці, святкова академія, продукції зорі читальні та хор. "Бережанського Вояка", впродовж "Лугів", ілюмінація свята, вистава і ін. На свято прибуде голова Товариства "Прогрес" у Львові проф. М. Галушницький. Початок свята в годині 9-й ранку. Виділі читальні "Прогрес" в Лисичках звертається з просянням до всіх товариств та громадства Бережан до кооператива, "Лугів", читальні, духовенства повіту не відмовити прибути на наше свято. — За Виділі Читальні "Прогрес" в Лисичках: Федія Іван, голова Демічій Іван, писар.

Тов-во "Медицина Громада" у Львові визнає всіх Українців, що внесли подання в справі прийняття на медичний відділ львівського університету, щоб у власному інтересі подати в найкоротшому часі висвід полагодження подання до віділа Товариства, вул. Сутієвського ч. 21 (Академічний Дім), де урештешть подати від год. 12—13. За Виділі: Берет Олена, голова, Лев Олександр, секретар.

ДРІБНІ ОГолошення.

ВИДІЛ Окр. Відділу Т-ва "Зв'язки" між українського учительства в Раді руский визнає всіх членів, щоб всі члени не приїжджали закупляти безумовно жше в Краєвій учительській Спідці у Львові (Осольських 10). Ці члени, котрі не підчиняться становій дисципліні, будуть публічно напаятовані. — Д. Стелін, голова. 498 2—2

В КУТАХ НА ПРОДАЖ дим 8 поклої морг городу, при гостинні, в красиві положенню, відповідає на яке підприємство або літиско. Відомість у о. Стефановича, Львів, Чарницького 28. 500 2—2

ШУКАЮ ЛЕКЦІЇ з обсягу гімн, предметів (класична і модерна філософія та математика). Приготовлюю до іспиту з кількох класів протягом року. Зголошення під "Успіх Соціалістів". 501 2—2

УЧЕНИКІВ(И) прийми на ціле удержання. Фортеп'я дома. Львів Саліга 43 партер діно. 496 2—2

А. РТ. ОПЕРИ ОЛЕНА МОИСЕВІЧОВА повернула. Зголошення на декіль солового співу приймає вул. Л. Саліги 31/III п. від 10—12 передпол. і 3—5 попол. 495 3—3

ВІДПОВІДЬ на оповістку поміщену в "Ділі" якого визнає підписаного п. Бакочина звернути 212 зол. заявлено, що в Бакочина є жалких грошей не позичка, тому не обов'язаний їх віддавати. М. Бенцал. 515

ПРИЙМУ панночки на становищі. Опаківні. Марія Калімон Са. Петра 19 а

НАКРИТТЯ столове, комплет на 12 осіб з правдивого срібла охайно до продажі у Мандя, вул. Коперника 14. 516 2—2

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакції не відновляе.

ВЖЕ ВІДКРИТІ ІНВАЛІДСЬКІ РОБІТНИ

(КРАВЕЦЬКА І ШЕВСЬКА).

Замовляння виконуємо тодіно, дешево і скоро!

Вн. Духовенство, урядники і студентів на доджних умовах!

Робітні при вул. Са. Софії 23. 487 Дім Українських Інвалідів. 2—3

ПОЗІР! Вже виїхав з друку по радник для пожежарушанкових товариств "СОКІЛ", в якій містяться: як заложити пожежарушанкове товариство "Сокила", як керувати Загальні Збори, обов'язки Старшини та наприж праці в товаристві. Ціна 0.40 сот. Набувати можна в Соколя-Батьку, Львів, Руська 3. 511 2—3

Ширіть наш часопис!

для нашого часу, з одного боку, і криза чеської національно-державної думки з уваги на складні між-національні відносини в державі з другого боку.

Криза демократичної думки і її головної бази — парламентаризму не потребує ближчих пояснень. Це чини можна заобсервувати сьогодні всюди в Європі. Чехословацька не є ізольованою державою і її це явище не могло поминути.

Що ж до кризи чеської політичної думки, то слід зазначити, що з вона має свої глибокі причини. З хвилею, як славі всі німецькі (і мадярські) політичні т. зв. буржуазні партії стали кооперувати з подібними чеськими партіями, здобували вплив на хід державної машини, а німецькі соціалісти зважались для оборони своїх класових інтересів з чеськими, — в політичних таборах Чехословацьчини закінчили. Неадоволених по одній і другій стороні багато, особливо в рядках чеських національних демократів (Крамаржішів), з кривд яких рекрутуються головні опоненти й заговорники проти теперішнього уряду. До них прилучається частина чеських національних соціалістів (група б. мін. Стішборного), що виступили різко проти Бенеша за усунення їх покровителя ген. Гайди. По другій стороні станули, розуміється, зєднані соціалісти чеські й німецькі, для яких нема нічого страшнішого над фашистською диктатурою.

Як розвинулись події в Чехословацьчині в найближчому часі, важко передбачити, тим більше, що збоку стоїть хтось третій, а саме комуністи, які представляють там поважну силу і легко моглиб використати пригожий момент для свого виступу. На всякий випадок положення там поважне, коли різні політичні партії видали ялярмуючі поклики до народу, а найважливіші дії забирають і в пресі і на прилюдних зборах слово, закликаючи чеські маси до спокою, згоди і консолідації.

Пресові замітки.

Стід, "Унділі" й "орган незалежної думки".

Недавній побут у Варшаві англійського журналіста Вікхема Стіда наробив багато шуму в політичних колах. В довший до-бі Стід цікавився головою австро-угорською монархією, будучи фактичним, хоч неофіційним амбасадором Великої Британії у Відні. Він то доконав австро-угорську монархію.

У Варшаві приймали Стіда неавичайно бадьорим, надто переймаючись його словами про далекогосягу місію Польщі на сході Європи.

Зпринуду побуту Стіда у Варшаві львівська "Радя", орган незалежної думки, недавно помістила була передовицю, додаючи, що Стід мав у Парижі побачен-

ня з представниками російських і українських емігрантських кола, а у Варшаві ко-ферував з репрезентантом "Унділі". Як відомо, "Радя" редагується тисямі "Унділі", яких представник балкав із Стідом. Правда, раземські (себ-то ті, що турту-ються біля "Раді", а не ті, що стоїть на радянській платформі) "Унділі" є специфічної породи. "Унділі" є вони на офіційних засіданнях Українського Нац. Дем. Об'єднання, — всюди інде висловлюють "незалежну думку".

І жорст висловом тієї, від провозу УНДО незалежної думки є виста про побачення Стіда з представником "Унділі". Розуміється, хіба ніякого злочину не можна було допустити в такому побаченні, чи конференції, колиб вона справді відбулася. Говорять на теми європейського Союзу з промотором політики Чемберлена в тій справі, довідатися, з якими думками носить Англія у відношенні до РСР взагалі, а до України зокрема, — це не тільки не злочин, але й обов'язок кожного думачого й відповідального політика. Та, як жаль, ніякий представник "Унділі" навіть не бачив Стіда у Варшаві, а не то, щоб він з ним розмовляв, або відбував конференцію. Ми питаємся в редакції УНДО і на ці питання одержали категоричне заперечення, "радянської" мистки, поданої до того ж у формі, яка викладала, що УНДО на силку з російською й українською еміграцією, а під егідою Англії й Польщі ладиться до походу проти РСР.

Звідки ж взялася ця виста в органі "незалежної думки"? От загляда! І та за-гадка була нерозгадана, колиб не при-клад. В нашій редакції ч. 8 "Українських Вістей", першогошого редакційного органу під редакцією І. Борщака. От там то у зв'язку з поїздкою Стіда поміщено самі "редакційні" вістки.

"Із абсолютної певності джерел нам по-дають, — читаємо в "Українських Вістях" — що саме перед поїздкою у Варшаву Стід був у Парижі і мав низку побачень з представниками білих російських кола та емісарів Скоропадського. Заповітали, правда, без успіху і бідоваїні петлювати. Нічого конкретного Стід нікому не обіцяв, але всім "раді" одно: треба обєднати всі антирадянські кола навколо Півсудського. З другого боку, з західно-українських кола нам подають, що у Варшаві Стід коферував з представником "Унділі".

Ось де закопана собака. "Унділі" з "Раді" домагаються про конференцію "Унділі" у Варшаві з Парижі і повально поширюють цю висту, не питаючись нікого, не довідуючись про це, не контролюючи, а спираючись тільки на свої "незалежні думки".

Від якогось часу комуністична й комуністична преса трубить на всі заставки, що "Унділі" єдиніються з півсудською, ба-жаючи виступити воєнним походом проти "трудящих". Нічого нема в тому дивного, бо явні і криї комуністи намагаються всіма силами розколотися українській національний табір для своїх інтернаціональних цілей, але що за тією різницею шерстю братією підбїгає з лаявськими прислугами "орган незалежної національної думки", — не більше, як дивно. І тоді мимохіть вириняє питання: від кого залежить є орган "незалежної думки"?

Церковні справи.

Нарада синодальних отців у Львові.

Дня 7. вересня ц. р. відбулася у Львові нарада отців, осталих з львівського провінціального синоду (р. 1891) і з єпархіальних у Львові (1897) та в Перемишлі (р. 1898). На цій нараді повано до відома, що наслідком представлень, висланих до св. Отця і Орієнтальної Конгрегації в ділі

зміненні ухвал львівського синоду відносно зарплатишх мушій 16. VI. п. р. до нашого митрополита, щоб синодальні отці вибрати двох делегатів і вислали до нього для висноження справи. А коли митрополит відказав, що синодальні отці, старші віком й розумніші по всім краю, мабуть не зможуть так скоро порозумітися і прийти, митній відповів заразке 2. липня ц. р., що він мусів річ до Конгрегації скоро зreferувати і тому відіслав туди цілу справу. Рівночасно просив митрополита повновласти синодальних отців, що Конгрегація одержала їх писмо і не залишити взяти їх під належну розвагу; далшого хай отці будуть спокійні, бо Конгрегація саме шукає такої розважки, яка була б задовольною для всіх.

По переданні дискусії признали зібрані отці, що у цій стадії (по відісланні митній цілої справи до Конгрегації) видал делегатів до мунія був би безцільний і перепили вислати до Орієнтальної Конгрегації ще одно представлення і здержати свою попередню просьбу. Крім того зібрані признали, що духовенство й народ не зречуться ніколи давніх прав своєї церкви (шодо свободного подружжя священників і вибору єпископів); а коли не одержать їх в найшвидшій несприятливий для нас час, то перекласть це діло своїм наслідникам, щоб в кращій хвилі добились тих прав.

В другій часті наради застановлялись отці над винишнім церковним життям: що зайшли тепер зовсім відмінні суспільні і правні відносини, в котрих тяжко духовенству орієнтуватися і найти в різних ділах відповідальну дорогу поступування. До того тривожить усіх неспівність, що нас ще далше стрінути може. Передше послали ми Топаристову св. ап. Павла, в котрім могли від часу до часу збиратися і застановлятися, як своє зазвдання сповнити. Ми ми безраді, відомо одишцем й не знаємо що робити. Жалко, що й деякі церковні круги, непамітні на таке і не-певне положення, здержать не радить на-шому єд-яно. Зібрані порішили тому приступити в короткім часі без огляду на якінебудь труднощі до переведення старої організації в клірі і до несення собі взаємної поради й помічч.

Іменування в православній церкві.

До помічч архієп. Подільського і свящ. Петрові Табінському митр. Діонісій іменував третім священником собору у Володимирі Волинському економічного управителя виленської духовної семінарії Н. Широмського. Новий священник скінчив ками-нець-подільську духовну семінарію і має кілька курсів українського державного університету в Кам'янці на Поділлі.

Агітація за польським унією.

Вилеські газети повідомляють, що був архимандрит Пилип Морозов виїхався з днях у товаристві місіонаря Лиснобродського на агітаційну поїздку по Виленщині. В першу чергу вінхав оба в Виленський повіт, де до них прилучився свящ. Чистовський. Агітатори польської унії мають намір обіхати цілий рад сіа і місточки з переважною православним (білоруським) населенням, як прим. Гаубо, Луки, Постапи, Новий Погост, Миколаєво й ин.

В справі фахово-доповняючих шкіл для ремісників.

На днях відбулися у Львові вписи до української вечірньої фахово-доповняючої ремісничої школи. Вписи ці дали дуже неадовольні вислди, бо на доволі значне число хлопців Українців із Львова тер-мінаторів р.жних фахів, не вписался до цієї школи навіть десята часть.

Ця неадовольна обставина спонукала На-родню Організацію України м. Львова українських львівських ремісників, ремісників в тій мірі, щоб вярдатися як побільшити фронтально цієї школи. На вярду, яку отворив п. Андрий Коронь, виїхався скотт вибраний п. Василь Греска.

Річний реферат про значіння ремісничого стану для кожного народу казав, а зокрема для нашого народу у наших містах під теперішню хвилю, виробляє п. Зенон Пеленський. Він казав на те, що нічий народ, як і під кожним оглядом стоїть лише як Українці в Польщі, бо є або державними народами, або під матеріальним оглядом є далеко краще ситуації, звертають увагу на нашу ситуацію. Так само повинні і ми дати про значіння солідного під оглядом фаховим і сіндовим під загальною оглядом українського ремісництва. А тому, що відповідно висловлює може дістати наша ремісничка молодь тільки в своїй фахово-доповняючій школі, всі українські термінатори повинні ходити до цієї школи. Найкращим джерелом ваги такої школи є те, що на неї лають солідарний наступ ріжні вороги, а саме майстри Польщі та ремісничі техні, які при вписуванні термінаторів до цієї школи показують халасу, виступають тільки до польських шкіл. Агітують проти цієї школи також управителі державних фахово-доповняючих шкіл. Наші ремісники повинні би піддержати школу агітуючи до неї своїх учених.

В ожавленні дискусії на цю тему забрав голос чимало промовців з поміж наших найповажніших львівських майстро-ремісників, як п. Т. Преторіос, В. Юрченко, М. Стефанішинський, С. Кезик, М. Гайдей, Т. Голік, С. Гезик, Е. Михалевич, В. Греска, І. Глиничак і инші.

У промові усіх без винятку чути було велике заінтересування школою. Вони подавали ріжні способи, при помочі яких можна би збільшити фронтальної школи та акцелувати причини, які головним чином до зменшення фронтальної. Цікаві приклади були: брак належного заїквалітету школою самої, установи, яка по школу проводить, себ-то "Рідної Школи", а за цим пішли звичі недомагання у веденні школи дашівішню її управу. Ці хибні спрочиння, що школяв кураторів у маю 1924 р. замкнула ту школу. Вислди замкнення школи, ученики не тає училися — а було їх понад двіста — втратили роки науки і не могли визво-титися. Промовці зазначували, що ці хиб-яке у великій мірі шезли. Школу здалось до більше як односторонній перері, знов отворити у вересні 1925 р., а найголовніше те, що ця школа, тепер як слід веде, одержала консекцію. Термінатори вписали до цієї школи є зальовий від-дження до державних шкіл і на основі науки побраної в тій школі можуть та само визволятися, як по укінченні ака-демічних державних шкіл. Дарма, що це все зроблено, недовіра до школи спрочиняє дашівішню неадовольність, глибоко закоринилися і чимало майстрів на дом-ше і тепер послали туди своїх хлопців. Це недовіра дається вповні викорити шойно згодом при дальшій систематичній праці "Рідної Школи" і управи школи. Всі промовці висловили домагаїня, щоб Голова Управи "Рідної Школи" звернула увагу на більшу увагу на ремісничі та промислові школи взагалі і зокрема на фахово-доповняючі ремісничі школи і не тільки лотурала їм, а ставилась до них під кожним оглядом рівноправно з іншими школами. Ремісничий стан у краю та Українці-емігранти в Америці дуже сильно стезать за цією справою. Далше домагаїня присутні, щоб управа школи завела при школі батьківську раду та щоб цю школу перенесли з далеко пово-женого і негодного місця до прихт.

Микола Голубець.

Церква св. Духа у Львові.

(З приводу її обнови.)

(Докічення.)

"Aber ke'ner derselben — kінчить меланхолічно автор — ist bei der Theologie und im Vaterlande geblieben". Всі вони, як відомо, найшли кінець коїсії завершення своїх кар'єр у Росії; перший як прибічник царський лікар, статський совітник, дворянин і директор безбородківської академії в Нижній, другий як статський совітник, дворянин та інспектор комерційної школи в Петербурзі, а третій як статський со-вітник, дворянин і університетський професор тамже...

Хоча помінастиське дворище обіймало просторий чотирикутник, обнятий нинішніми улицями — Сик-стуського, Словацького і Коперни-ка та межним муром палати кня-зів Сапегів, то самі будинки уявля-ли собою картину нужди і роспу-ки. В 30-их роках м. ст., коли без-чадний стан забудувань вимагав найконечніших адаптацій, виявило-ся, що само порушення кришевого зв'язання з одного і відкриття фун-даментів з другого боку, виявили

цілковиту "Baufälligkeit" будинку. Про страшні умови гігієни в тих руїнах говорять факт, що в одно-му тільки 1829 році запало 100 по-томців на пропасницю, та що з огляду на поширення епідемії тре-ба було розпустити питомців по домах, а будинки арестувувати та прочистити. Але що не роблено, тісні, темні і вогні помінастиські мури не могли вмістити 320 питом-ців, для яких треба було иншого будинку. При ріжних нагодах і ріжними часами виринали проекти замінити помінастиські забудуван-ня на касарні, магазини, холерич-ний шпиталь і т. п., але заєдно ви-являлася неможливість якогонебудь приновлення цієї руїни тоді, коли в них надшарпувало свої сили і адорався 320 молодих інтелігентних людей, протягом кількох десятиліть, поки 1889 р. не збудовано нового помінастиського будинку — згідно з проєктами архітекта С. Гавриш-кевича.

Правда, що в 1835 р. додумали-ся в кругах консисторії і губернії до того, щоб над одноповерховими помінастиськими будинками надбудувати другий поверх, для чого аляонкт львівської Дирекції Цивільного Будівництва Юрій Гло-говський виконав цілий ряд по-дрібних і загальних планів та кош-

торисів, які донині зберігаються в губерніяльних актах львівського во-євідства, але до будови не прий-шло. Перешкоди внабудові, ма-буть, безнадійний стан поміна-стиських стін і фундаментів, яким надбудування поверху грозило ціл-ковитим розваленням.

Про те, як страшно й несправитно виглядала ця семінарія з малими закратаваними вікнами і темними коридорами та позбавленими хоч би найменших окрас стінами, до-відуюємося із "Семінарицьких споми-нів" пок. о. Василя Чернецького, помішених у фейдстонах "Ціла" з 1888 р. Одинокую розрадою і відди-хом у часі коротких рекрецій для питомців було два городи, що окру-жали семінарію з поміж і півдня. Північний менший, поміж вежою і па-латою Сапегів, засаджений дерева-ми, куштами та ціцатами, зберігся не-забудований донині, але вічний сутінок у ньому та дiane запушен-ня, не придають йому принади. Він відділений високим муром і бра-мом від подвіря нового семіна-рицького будинку, теж замасного кількома сухитничними деревами. Південний огорож був обширніший, але пустий, бо тільки попри мур насадили лютими діля, тодішні та каштанів. Посеред нього стояв за-даний уже поверховий будинок з

семінарицькими "музеями", а по-далше тільки партерові будинки, де вміщались магазини, помешкан-ня помінастиського економа та се-мінарицька... трупарня.

Всі ті будинки та дерева знесено в 1887 році, коли цілий південний город розпарцельовано під будинок дирекції почт і телеграфів та під новий семінарицький будинок, з якого брами устроїли Поляки під-час листопадових боїв за Львів "редуту Півсудського". Слди боротьби за цю "редуту" видні до нині тоді, коли знищено в подіб-ний спосіб почту вже давно відбу-довано.

В 1862. році реставрував семіна-рицьку вежу архітект С. Гавриш-кевич, який при тій нагоді змінив де-що форму її шелома. В 1910 р. по-крив стіни церкви новою нео-алян-тиською поліхромією пок. Модест Сосенко. В 1911. р. в столітні ро-ковини уродин М. Шашкевича вк-уровано в фронтону стіну церкви пропам'яті мраморну таблицю, по-мислу архітекта В. Лушпинського. Весною 1926 року приступлено до об-нов і консервації леж, старих се-мінарицьких забудувань, церкви та огорожі, при чому від вулиці Сик-стуської постовлено нову муровану огорожу замість першої дерев'я-ної. Усіх тих робіт піднаєся архі-